

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΕΤΕΑ
'Εν Ζακ. 'Επαρχ. 'Εξωτερ.
'Ετησ. 5 7 8
'Εξαμ. 3 4 4
Τρίμ. 1,50 2 2

ΔΙΕΦΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πᾶσα αἴτησις
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν
«ΜΟΥΣΩΝ»
(Ὅδὸς Ἀγ. Διονυσίου ἀρ. 4.)
Ζάκυνθον

(Ἐν τῇ ἐγκρίτῳ Τεργεσταίᾳ ἐφημερίδι «L' Indipendente» ἀναγινώσκομεν τὸ ἀκρίλουθον περισπούδαστον περὶ Σολωμοῦ ἄρθρον, ὅπερ εὐχαρίστως μετεφράσαμεν χάριν τῶν ἀναγνώστων μας.)

ΤΟ ΠΡΟΣ
ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἑμμανουήλ ἀπέστειλε τὸν ὁβολὸν του διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Ἑλλήνων ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀεγερθῇ ἐν Ζακύνθῳ, ἔργον τοῦ γλύπτου Γεωργίου Βρούτου.

Ὁ Σολωμὸς ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ, ὡς καὶ ὁ Οὐγὸς Φώσκολος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἐνθερμος θαυμαστῆς καὶ προσφιλεῖς φίλος, τὸ δὲ λαμπρότερον αὐτοῦ ἔργον, διὰ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν, τὴν δύναμιν τῆς μορφῆς, τὴν ἁρμονίαν τῆς φράσεως, εἶνε πράγματι ὁ πρὸς τὸν Φώσκολον ἐπιμνημόσυνος αὐτοῦ λόγος *L' Elogio funebre di Foscolo*.

Ὁ Σολωμὸς ὑπῆρξεν ἰταλὸς ὅσον καὶ Ἕλλην. Ἐλθέτε τὴν γῆν τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀβρότητας *«la terra della sapienza e della cortesia»* — ὡς εὐτοῦ ἐγράφε πρὸς τὸν Θωμαζαῖον — ὅπου τοσάκις καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον τόσοι ἑξ ἡμῶν ἐκαλόμεθα διὰ φωνῆς

πλήρους ἀγάπης, ὑπὸ τῶν ἀκαδημιῶν, τῶν οἰκῶν, τῶν καλυβῶν *«ove tante volte e per tanto tempo si udimmo tanti di noi chiamare in suono pieno di carità dalle academie, dalle case e dalle capanne»*.

Εἰς Ἰταλίαν ἐταξίδευσεν, ἐσπούδασεν, ἔγραψεν. Ἀλλ' — εἰμοί! — τὰ πλεῖστα τῶν ἰταλικῶν χειρογράφων του ἀπωλέσθησαν, δὲν εἶναι δὲ ἀκριβῶς γνωστὸν πότε ἀπωλέσθησαν ταῦτα, ἐὰν κατ' ἀποδημίαν του τινὰ ἐκ Ζακύνθου εἰς Κέρκυραν, ἢ κατὰ τι ταξιδίον του εἰς Σικελίαν.

Ὁ Σολωμὸς εἶχε παράδοξον ἀντιπάθειαν κατὰ πάσης δημοσιότητος τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων. Τὰ ἐξήφάνισε τάχα ὁ ἴδιος;

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἐκράτει πάντοτε κεκρυμμένα τὰ τετράδιά του καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον στενοὺς αὐτοῦ φίλους, τόσον ὥστε ὁ Λουδοβίκος Στράνης, θέλων νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Οὐγὸν Φώσκολον τὰ ὑψηπετῇ καὶ ἁρμονικῇ ἔπη τοῦ Σολωμοῦ, ἠναγκάσθη τρόπον τινὰ νὰ τῷ ὑπεξαίρῃ μερικά σονέττα.

Εἰς μάτην ὁ Θωμαζαῖος τὸν παρεκίνει νὰ δημοσιεύσῃ τὰ εἰς τὴν ἰταλικὴν ἔμμετρα καὶ πεζὰ του. Ὁ Σολωμὸς τῷ ἀπήντα — *«Δὲν θέλω ν' ἀναμιχθῶ εἰς μίαν τόσον πλουσίαν φιλολογίαν.»* *«Non voglio immischiarmi in una letteratura sì ricca»*.

Τὰ περισσότερα δυστυχῶς οὐδέποτε θ' ἀνευρεθῶσιν. Ἐν τούτοις ἀρκεῖν Ὁ Ἑθνικὸς Ἕλληνικὸς ὕμνος σου, ὁ πᾶλλον ὅλως ὑπὸ ἰσχυροῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος καὶ σχεδὸν ὑπερανθρώπου ἰδανικότητος· αἱ ἰταλικά αὐτοῦ ᾠδαὶ εἰς τὴν Σαποῶν, εἰς τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν *Navicella Greca* τὰ αὐτοσχέδα σονέττα του. *A Foscolo, La*

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛΣ 341.46.0068

*caduta di Lucifero, Orfeo, τὰ ἰσχυρὰ αὐτοῦ ἀπο-
σπάσματα. La madre greca, La donna veluta,
καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα L' elogio di Ugo Fo-
scolo, καθαρῶτατα ἰταλικά συνθέματα, ἀμα δὲ με-
γάλης διανείας καὶ ἔτι μεγαλητέρας καρδίας, ἵνα
ἐξηγήσῃ τὴν ἑκτακτον δημοτικότητα τοῦ ἀνδρός, δε-
τις συνέθετε πάντοτε — καὶ ἑλληνιστὶ ἔτι — ὑπὲρ
τοῦ λαοῦ καὶ μετὰ τοῦ λαοῦ. Οὕτω τὰ περίφημα
Τραγούδια του, ἅτινα καὶ σήμερον ἔτι ἀν-
τηχοῦσιν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν χειλέων, εἰσὶν ἡδυπα-
θέστατα καὶ ἁρμονικὰ ποιήματα πλήρη ἰδανικοῦ.*

Ἡ δὲ Ζάκυνθος εὐγνωμονοῦσα μετὰ 104 ἔτη ἀπὸ
τῆς γεννήσεως αὐτοῦ τῷ ἀνεγείρει τανὺν ἀνδριάντα,
ὅστις ἔσται τὴν δόξαν του θὰ ἐνθυμίζῃ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΓΑΛΒΑΝΗΝ

I.

Ιθά κρηπὶς, καθήκοντος, μύστα τῆς ἐπιστήμης,
Ολόπτερος εἰς φωταυγεῖς καὶ θεσπεσίας σφαίρας,
Υφ' ἄρματος φερόμενος μυριστόμου Φήμης.
Λεῖπεις τὸ ζῆν, προάγγελος βελτίονος ἡμέρας...
Ἰοστεφὴς αἰρόμενος εἰς δώματα χαρᾶς,
Ομόσκηνος γενόμενος πλειάδος τῆς παιδρᾶς.
Σοὶ πρέπει, ὦ περίκλυτε, καὶ δόξα καὶ τιμὴ.

II.

Γόνε εὐκλείας ἐθνικῆς, ὕπνωττε ἐν εἰρήνῃ,
Ἀνάστρεφε ἐν πνεύματι πάντως καὶ εὐφροσύνῃ,
Λαοφιλὲς, φιλόφρονε, ρύστα τῶν ἐν ὁδῷ,
Βαθέως Σοὶ εὐγνωμονεῖ τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος
Ἄστρον γλυκὺ παρήγορον, σέμνωμα τῆς Ἑλλάδος.
Νεῦσον τοῖς Σὲ γεραίρουσι καὶ ζῶντα καὶ θανόντα,
Ἡγήτορα τῆς ἀληθοῦς τῆς ἐπιστήμης ὄντα,
Στέφανον δέξαι νοητὸν, ἀπάντων τὰς εὐχάς!

Ἐν Ζακύνθῳ, τῇ 10ῇ Σεπτεμβρίου 1901.

N. S. ZEPBOS

(Κερκυραῖος)

ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

[Συνέχεια.]

Ὁ τρίτος λοιπὸν τόμος τοῦ Χιώτη, ὁ ἐκδο-
θεὶς τῷ 1863, εἶνε ὁ πρῶτος, ὅστις πραγματεύε-
ται περὶ τῆς ὅλης Ἑπτανήσου. Ὁ τόμος ἀρχε-
ται μετὰ μιᾶς εἰσαγωγῆς περὶ τῆς καταστάσε-
ως τῶν νήσων κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Ἐν τῇ εἰ-
σαγωγῇ ταύτῃ διορθώνει πολλὰ σφάλματα τοῦ
δευτέρου τόμου καὶ διηγῆται ἄλλα νέα. Ὅμως
καὶ ἡ εἰσαγωγὴ αὕτη δὲν εἶνε τελεία, ἔνεκα τῶν
πηγῶν, αἵτινες ἦσαν τότε ἀγνωστοί. Ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῶν γνωστῶν πολλὰ ἦσαν τῷ φιλοπόνῳ ἱ-
στοριογράφῳ ἀγνωστοί καὶ ἄλλαι παρενοήσεις,
διό ὁ δεινὸς ιστοριοδίφης Ἰωάννης Ρωμανὸς, ἐν
τῇ μελέτῃ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φραγκοκρατίας
καὶ τῶν Παλατίνων Κομητῶν Οὐροίνων, ἦν προ-
έταξεν ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Χόψ, Γρατιανὸς Ζώρ-
ζης, ὅπερ μετέφρασεν, ἀποδεικνύει τοῦ Ζακύν-
θιου ιστοριογράφου τὰ λάθη.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀρχεται ἡ ἱστορία, ἥτις
ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν Ἑνετῶν μέχρι
τῆς συνθήκης τοῦ 1815. Περὶ τοῦ Ἰονίου Κρά-
τους. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε πολὺτιμον εὐρετή-
ριον διὰ τοὺς καταγινόμενους εἰς τὴν ἱστορί-
αν τῶν Νήσων τῶν χρόνων ἐκείνων. Προσεπά-
θηνεν ὁ φιλόπονος Ζακύνθιος νὰ περισυλλέξῃ
οἰκογενειακὰ ἐγγραφα, νὰ ζητῇ ἀπὸ τὰ ἀρχαιο-
φυλακεῖα πληροφορίας, νὰ εὕρῃ ἀνεκδότους ἱ-
στορίας τῶν νήσων. Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο πολὺ ἐ-
κοπίασεν καὶ πολλὰ ἐδαπάνησεν. Θὰ ἦτο πολυτι-
μότερον, ἂν εἰς τὸ τέλος ἐδημοσίευσεν τὰ ἐγγραφα,
ἅτινα ἀνήγγειλε καὶ ποτὲ δὲν ἐδημοσίευσεν. Ἡ
ἱστορία τὴν σήμερον ἔχει ἀνάγκην ἐγγράφων ἐ-
πιστήμων, ἅτινα εἶνε τὰ μόνα πειστήρια, ἡ μό-
νη βάση ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἐπιστήμων ιστορι-
κὸς δύναται νὰ στηριχθῇ διὰ νὰ φέρῃ ἀσφαλῆ
συμπεράσματα. Ὁ δραστήριος Χιώτης ἴσως ἔ-
νεκα τῶν χρόνων, ἢ τις οἶδε διὰ ποίους λόγους
δὲν ἠρεύνησεν ὅσον ἔπρεπε τὰ ἀρχαιοφυλακεῖα
τῶν νήσων. Ἐνεκα τούτου, διὰ τινος νήσου
λέγει ὀλίγιστα καὶ πλημμελῆ. Περισσότερον ἀ-
φηγεῖται περὶ Ζακύνθου, διότι ἐπωφελήθη ἀπὸ
τὴν προσθήκην τοῦ Σέρρα, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ
Ρεμανδίνου, περὶ ἧς λόγον ἐποιήσαμεν, καὶ ἀπὸ
τὸν ἱστορικὸν Κούρτζολαν, περὶ τοῦ ὁποίου ἐ-
πίσης ἐγράψαμεν ἀνωτέρω. Διὰ τὴν Ζίκυνθον ἐ-
λαβε καλτέρας πηγὰς καὶ ἀπὸ οἰκογενειακὰ
ἐγγραφα πολὺτιμα, ἅτινα σώζονται εἰς πολλὰς
οἰκογενεῖας. Μὰς ἔλαβαν ὁ αἰνιγνότερος φίλος, ὁ-
τι ἀπὸ θαλάσσης διακρεπούσας οἰκογενείας τῆς
Ἑπτανήσου ἐξήλθεν ἐγγράφη, ὅλγα πολλὰ καὶ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΓΑΛΒΑΝΗΝ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΛΕΨΗΝ
ΤΟΥ Ν. 1117/1901

δὲ ἀπάντησιν ἔδωκαν αὐτῷ. Εἰς τὸ δυτικὸν ἀρχιεπισκοπεῖον Κερκύρας δὲν τοῦ ἐπετράπη ἡ ἔρευνα, καὶ ὅμως τὸ ἀρχιεπισκοπεῖον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐρευνήσαμεν, εἶνε πολῦτιμον. Ὀλίγον ἠρεύνησε καὶ τινα ἀρχαιοφυλακεῖα τῶν ἄλλων νήσων. Λέγομεν τὴν δ, διότι εἰς τὰς νήσους οὐδέποτε μετέβη. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Ζακύνθιον ἀρχιεπισκοπεῖον, ἕνεκα πολλῶν λόγων, ἔκαμε ὀλίγας ἐρεῖνας.

Ὁ Χιώτης ἔπρεπε πολλοὺς κόπους νὰ καταβάλλῃ, διότι ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις προσεπάθησε νὰ περιγράψῃ ὅλην τὴν Ἑπτανήσον. Ὁ Λούντζης κατεγίνετο μᾶλλον πρὸς μελέτην τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νήσων, καὶ εἶχεν ἀνάγκην ὀλιγοτέρων πηγῶν. Ἐπειτα ὁ Χιώτης ἠναγκάζετο διὰ ξένας γλῶσσας ἐνίοτε νὰ καταφύγῃ εἰς φίλους. Ὁ Ἀντώνιος Μάτεσης καὶ ὁ Παῦλος Μερκάτης τὸν συνέδραμον διὰ τὰ ἰταλικά καὶ λατινικά, ὁ Ἀνδρέας Φαραδὸς διὰ τὰ ἀγγλικά, ὁ Πέτρος Μελισσινὸς διὰ τὰ γαλλικά.

Μετὰ τῶν Ἑνετῶν ἀφηγεῖται, τὰ τῶν Γάλλων, Ρωσσοτούρκων, Ἑπτανησίου Πολιτείας, Ἀγγλῶν. Εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς περιόδου ταύτης τῆς Ἑπτανησιακῆς ὑπηρεσίας δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὅσα ἔγγραφα ἱστορικά εἶχεν ἀνάγκην. Ἀφ' ἑτέρου ἔζων καὶ πολλὰ τῶν προσώπων.

Ὁ Χιώτης δὲν ἦτο τολμηρὸς ἐκολάκευεν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας καὶ τοὺς φίλους. Ἐπὶ προστασίας ἦτο καθηγητῆς ἐν τῷ Λυκείῳ καὶ ἡ ἀνάγκη τὸν ὑπεχρέωνε νὰ εἶνε δειλότερος.

Γράφομεν ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι, ὁ Χιώτης δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τελειότερον τὸν τόμον τοῦτον. Ἐχοντες δὲ ὑπ' ὅψιν τοὺς χρόνους ἐν οἷς ἔγραφε τὰ ὑλικά καὶ ἠθικά μέσα, τὰς γνώσεις του, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἐκείνων Ἑπτανησίων, οἵτινες δὲν ἐφείσθησαν οὔτε κόπους οὔτε μόχθους, καταγινόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἑπτανησιακῆς δόξης. Εὐτύχημα δὲ ἔθνικόν θὰ ᾔτο, ἀν εἰς ἐκάστην ἑλληνικὴν πόλιν θὰ εὕρισκοντο ἄνθρωποι ἔχοντες τὸ ἰδεῶδες καὶ τὴν φιλοπατρίαν τοῦ Χιώτη.

Ἐν οἰκείῳ δὲ τόπῳ θὰ ἐξετάσωμεν τὸν τέταρτον, πέμπτον καὶ ἕκτον τόμον τοῦ αἰοιδίου τούτου Ζακύνθιου.

(ἀκολουθεῖ)

Σ. Δε-Βιάζης.

Τὶ σῶκαμα, τί σῶφταιξα, σκληρῇ,
Καὶ τὰ στήθη μου τόσο μοῦ σπαράζεις!
Ἀκόμη κι' ἀφ' τὸ μνημῆμά σου νεκρῇ
Πετιέσαι καὶ στὰ σκότῃ μὲ τρομάζεις.

Τὸ ξέρεις πῶς σ' ἀγάπησα πιστὰ
Καὶ μεσ' στή γῇ θὰ σ' ἀγαπᾷ ἡ καρδιά μου
Τὸ βλέπεις μεσ' τὴν τόση μου ἔρημιά
Μιά εἰκόνα σου κρατῶ γιὰ συντροφιά μου.

Τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μὲ αἷμα βάφω
Κι' ἀδιάκοπα τὸ θάνατο ζητῶ,
Νὰ σ' ἀνταμώσω γλήγορα στὸ τάφο,
Στὰ στήθη μου σφιχτὰ νὰ σὲ κρατῶ.

Τὰ χεῖλή μου νὰ σμίξω στὰ δικά σου
Καὶ μὲ καρδιά ἀφ' τὸν ἔρωτα ἀναμμένη,
Στὴν παγωμένη νὰ γύρω ἀγκαλιά σου
Γιὰ νὰ ζηλεύουν ὅλοι οἱ πεθαμένοι.

Ἀθήναι: τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1901.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Σ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Ἡ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ

— Εἶμαι ἀδιάλλακτος, κύριοι, ἔλεγεν ἡ Ἐλένη Δελαπρεβαλὲ, νεαρὰ χήρα, ἀριθμοῦσα μόλις εἰσοσίδιό Μαῦους, μ' ἓνα τόνον σοβαρὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπόδιζε νὰ ἐπανθῇ ἐπὶ τῶν κερασίνων χειλέων τῆς μειδίαμα εἰρωνικώτατον. Ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ μου(αἱ κακαὶ γλῶσσαι μιὰ φορὰν ἔλεγον, ὅτι ὅταν ἔζη ὁ μακαρίτης ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅλα!) δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀγαπῶ συγχρόνως δύο πρόσωπα, καὶ ἔπειδὴ ὁ νόμος μοῦ ἀπαγορεύει νὰ σᾶς νυμφευθῶ καὶ τοὺς δύο ἀποφασίζω:

Ὁ Ἐκτὼρ καὶ ὁ Ἀρμάνδος ἀλληλοεκυττάχθησαν ἀνυσύχως, καθὼ γινώριζοντες τί σημαίνουν ἀποφάσεις γυναικεῖαι!

Ἡ Ἐλένη ἐπανελάβε γελῶσα:

— Αὐρίον μεταμεσημβρίαν — ἡ θελκτικὴ χήρα, βλέποντα ἤθελε τὸ τοῦτ' ἀφίση νὰ σκεφθοῦν τὴν νύκτα — εἰς τὰς δύο θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν πύλην τῶν Βαρβαρικών, ὁπόθεν θὰ μιστρεβαίνω περὶ εἰς τὸ Λαυδερνὸν. Ἐκαστος θὰ πάρῃ ἓν δεκάριον, τὸ ὁποῖον θὰ θεωρήσῃ καὶ ὑ-

πογράψῃ ὁ ἐκεῖ δήμαρχος καὶ ὁ πρῶτος ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν μου θὰ θεωρήσῃ καὶ υπογράψῃ ὁ ἐκεῖ δήμαρχος καὶ ὁ πρῶτος ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν μου θὰ εἶνε ὁ εὐτυχὴς σύζυγός μου. Ἐπιδοκιμάζετε τὴν ἀπόφασίν μου;

— Σύμφωνοι! Σύμφωνοι! Ἐπανελάβαν καὶ οἱ δύο νέοι, εὐτυχεῖς, ὅτι ἡ χαριτόδότητος χήρα δὲν τοὺς ἐζήτησέ τι σπουδαιότερον καὶ δυσκολότερον.

×

Τὴν ἐπομένῃν, πιστοὶ εἰς τὸ ρανδεβοῦ καὶ οἱ τρεῖς, εὐρίσκοντο εἰς τὴν πύλιν τῶν Βερσαλλιδῶν, χάρις ὅμως εἰς τὴν ἀκριτομυθίαν τοῦ Ἑκτορος, πλὴν αὐτῶν, παρευρίσκετο ἐκεῖ πλῆθος κόσμου καὶ ἀστυνομικῶν κλητῆρων, λαβόντων γνῶσιν τῶν διατρεχόντων διὰ τῶν ἐφημερίδων, οἱ ῥεπόρτερ τῶν ὁποίων ἔμαθον τὸν ἀγῶνα δρόμου ποῦ ἐπέβαλεν εἰς τοὺς δύο ἀντεραστὰς ἡ Ἑλένη.

Καὶ ὁ κόσμος παρετῆρει μετὰ περιεργείας πότε τὸ μῦλον τῆς Ἐριδος καὶ πότε τοὺς δύο δρομεῖς.

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῶμεν ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη ὀλίγον ἐσκοτίζετο διὰ τὴν συρροὴν τῶν περιέργων, οἱ ὅποιοι ἄλλως δὲν ἐχόρταινον θαυμάζοντες τὸ κάλλος τῆς. Καὶ αὐτὸ τὸ ἤξευρεν ἡ εἰκοσιδιετὴς χήρα μας, ἥτις ἐχάραξεν ἐπὶ τῆς ἀμμου μίαν γραμμὴν, ἐφ' ἧς ἦλθον νὰ σταθοῦν οἱ δύο μνηστῆρες.

Ἐπειτα ἀφοῦ ἐννηγκαλίσθη καὶ τοὺς δύο νὰ μὴν εἶνε ζηλότυποι τοὺς ἐφώταξε: Καλὸν θάρρος, ἐμπρός, κύριοι! καὶ ἡ φράσις αὕτη παρέφερε τὸ πλῆθος εἰς χειροκροτήματα ραγδαία.

Ὁ Ἑκτωρ καὶ ὁ Ἀρμάνδος, εἰς τὴν καμπὴν τῆς παρόδου ἐξηφανίσθησαν μετ' ὀλίγον ἐν μέσῳ νέφους κονιορτοῦ, ἐνῶ ἐρυθρὰ ἐξ εὐχαριστήσεως, μετὰ τὴν καρδίαν ἐκ τῆς συγκινήσεως πάλαι λουσάν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπῆξε τὸ μανδύλιόν τῆς.

— Θεέ μου, πόσον εἶνε τρελλοὶ οἱ ἀγαπῶντες!... Κτῆν ποῦ εἶνε οἱ ἄνδρες! εἶπε τὸ ἐσπέρας κατακλινομένη.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Ἑκτωρ εἶχε περάσει τὸν Ἀρμάνδον κατὰ ἐν χιλιόμετρον. Τὴν ἐπομένῃν κατὰ τὴν μεσημβρίαν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέτρου ἐφαίνοντο ἀμφότεροί μικροὶ. Τὴν ἐσπέραν ἡ ἀπόστασις εἶχε διπλασιασθῇ. Ἀλλ' ὁ Ἑκτωρ φοβούμενος ὑπερφαλάγγισιν τοῦ ἐχθροῦ ἐπέσπενε τὸ δῆμά του.

Τέλος ὁ Ἑκτωρ ἀπνύθουνεν εἰς τὴν Ἑλένην τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

«Εἶμαι εἰς Λανδερνῶ, κουρασμένος, ἀλλὰ νικητὴς! Ὁ δήμαρχος ἀπουσιάζει — Αὐριον θεωρήσεις — Σὰς λατρεύω.»

Ἡ Ἑλένη ἀπάντησεν ἀμέσως:

«Ἀναπαυθῆτε ἐπὶ τῶν δαφνῶν σας. Ἀπὸ χθὲς εἶμαι ἡ κυρία Ἀρμάνδου Σαὶν-Μαλίγ. — Τὸν ἀγαπῶ.»

Ἐξηγήσεις.—Ὁ Ἀρμάνδος ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο πολὺ τρελλὸς νὰ μεταβῇ εἰς Λανδερνῶ, ἐφ' ἡ Ἑλένη πληττούσα ὀλυμόναχῃ εἰς τὸ Παρίσι ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῇ ἀναπτύττουσα σχέσεις μετὰ τρίτου τινός.

Καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ἐξήπερ ἐς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν.

Πρῶτον συμπέρασμα.—Κάλλια ἐνὶ καὶ σὺν χερί παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.

Δεύτερον συμπέρασμα.—Αἱ ἀναγώστριαί μας ἔχουν ἀρκετὸν πνεῦμα διὰ νὰ ἐκτιμήσουν τί θὰ εἴπῃ νὰ εἶνε καὶ νὰ εἰς ἀδιὰλλακτες.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Ἀγγέλματα καὶ Δημοσιεύσεις

— Ἐν βιβλίῳ φέροντι τίτλον «Adieu a la Grèce» καὶ δημοσιευθέντι ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῆς γνωστῆς λογίης ρωσίδος Σοφίης Βακουλίν, κολληκευτικώτατος ὅσῳ καὶ δίκαιος πλέκεται ἔπαινος ὑπὲρ τῆς εὐγενεστάτης καὶ ὅλης καρδίας δεσποίνης Ματθίλδης Γ. Κουτσογιαννοπούλου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐπὶ μῆνα ἔλοι ἐφιλοξενήθη ἡ ἀνωτέρω ρωσὶς καὶ τῆς ὁποίας ἡ μοναδικὴ φιλοξενία πρὸς πάντα διερχόμενον ἢ παρχαμένοντα ἐνταῦθα σημαίνοντα ξένον ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἄκραν αὐτῆς εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα θέλουσι παρχαίνειν παρ' ἡμῖν ὄντως παροιμιακά.

— Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 129 φύλλῳ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐγκρίτου συναδέλφου «Ἀγῶνος» ἀνεγνώσαμεν τὴν περὶ τῶν σχέσεων Ἑλλάδος καὶ Ῥωμανίας ἐμβριθεστάτην διάλεξιν τοῦ σοφοῦ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου Καθηγητοῦ κ. Σπ. Π. Λάμπρου, δι' ἧς ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς ἐκτυλίσσεται ἡ ὅλη ἱστορία τῶν δύο ὁμαιμόνων λαῶν.

— Τὸ ὑπὸ τὴν δεξιάν διεύθυνσιν τοῦ λογίου συναδέλφου κ. Ι. Π. Χρυσανθοπούλου τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις λαμπρὸν περιοδικὸν «Μοῦσεῖον» γίνεται καθημερινὴ ἐφημερίς, πολιτικὴ, φιλολογικὴ, καλλιτεχνικὴ κλπ. ὑπὸ τὸν τίτλον «Φρουρός». Θεομύοτατα συνιστῶμεν τὴν ἀπόκτησιν τῆς συναδέλφου ταύτης.

— Ἐξεδόθη καὶ τὸ 23ον φύλλον τοῦ ἐγκρίτου ἐν Ἀθήναις περιοδικοῦ «Παναθηναῖα», οὗ περιεχόμενα τὰ ἐξῆς: Ν. Δ. Πάππου. Τὸ ἔργον ἐνὸς γίγαντος. — Γ. Μαρκοῦ Ἡ ἀπλὴ γλῶσσα — Ἀνατὸλ Φράνς, Οἱ αἰ. — Ζ. Α. Παπαντωνίου, Νυχτογέννημα. | Θεοδώρου Βελλιαρίτου. Τὰ Μετέωρα. — Ἐρνεστ Χάρτ. Μικρὰ διηγήματα (μετάφρασις Α. Π. Κ.) — Α. Φιλανθρωπίνου Ἡ οἰκογένεια εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἰψίν. — Τὸ Δεκαπενθήμερον. Γράμματα — Τέχνη — Ἐπιστήμη — Εἰκόνες Lorenz Gaden. Ριχάρδος Βάγνερ — Γ. Ν. Ροῦλ. Τὰ Μετέωρα Βαγ. Λαμ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ὥνου.
 — Δακορών ἢ Δακο(υ)ρού (Da Coron) = Οἶκ. ἐν Ζακ. κατὰ τὴν III. ἐκτ. (H οἶκ. Δακο(υ)ρού ἔχει παρεπώνυμον καὶ Τόφ α-λ ο υ).
 — Δακούζα* (α) = Οἶκ. ἐν Ζακ. σωζομένη μέγρι τῆς III. ἐκτ.
 — Δακρίζα = Δακρύω.
 — Δάκρου (τό) = Δάκρυον, δάκρυ. || Χύνω δάκρυα = Δακρυ(ζέω)ρεω.
 — Δακρουσμένος = Δεδακρυσμένος, ἔδδακρυε, δακρυ(ροῶν)χέων.
 — Δαλακονίλα* (Dall'Achilla) = Οἶκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῃ Ζακ. ἐκλιπούσα τῷ 1624.
 — Δαλδάσκου* (Dalvasco) = Οἶκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῃ Ζακ. ἐκλιπούσα τῷ 1518.
 — Δαλαίος ἀνάτος (Da Legge donato) = τῆς τῶν Προέστιων Ζακ. (ἀνάτος. 1504—Οκτώβριον 1506).
 — Δαλλοπόρτα (Dallaporita) = Οἶκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῃ Ζακ. (1839) καὶ τῆς οἶκ. ἐκ Κεφαλληνίας.
 — Δαλμάρεον* (Dal mare) = Οἶκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῃ Ζακ. ἐκλιπούσα πρὸς τοῦ 1574. Ἀλλὰ καὶ ἑτέρα ὀνόματα οἶκ. ἐν Ζακ. ἀπαντᾷ τῇ III. ἐκτ.
 — Δαλμυδέγιου = Οἶκ. ἐραυτὴ ἐν Ζακ. ἀπὸ τῆς I ΣΤ'. ἐκτ.
 — Δαλόςτρου* = Οἶκ. ἐν Ζακ. τέλη τῆς III. ἐκτ. || Δ. Σπυρίδιων ἱερολογίτης, ὅστις προσέκληθεὶς ὑπὸ σφαίρας, κατὰ τὴν ἐν Σκουλένῃ ἔφοδον τῶν Τούρκων, εἰς τὸν θωρακα ἐπώμαζε τὸ τραῦμα αὐτοῦ διὰ τῶν ρακῶν τοῦ χιτῶνος του καὶ ἐξηκολούθει πολέμων, ἕως οὗ ἀποπνιγμένος ὑπὸ τῆς ἀκατασχέτου αἱμορραγίας ἀφῆκε νὰ βῇ τὸ αἷμα αὐτοῦ, δι' οὗ μάλιστα ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα του, ἵνα εὐχθῇ αὐτῷ, θνήσκοντι πρὸς πτερίδος. (Πουκεσίλλ. Ἱστορία τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως).
 — Δαλουκοῦ = Τοπ. εἰς περ. Χ. Μαρτιῶν.
 — Δαλυβίτου D' Alivise) = Οἶκ. ἐν Ζακ. ἐξ Ἰταλίας κατὰ τὴν III. ἐκτ.
 — Δαλῶκα* (D.l' Oca) = Οἶκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῃ Ζακ. ἐκλιπούσα τῷ 1601. Ἄλλη οἶκ. ὁμώνυμος ἐσώζετο ἐν Ζακ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκτ.
 — Δ. μιὰλ (τό) = Βοῦς νεαρός, ταυρός.
 — Δαμασκηνού* = Οἶκ. ἐν

γούσαι ὀνομασίας. Ἐπὶ τῆς ὑποθέ-
 σεως ταύτης ἐξειδικύοντο, αἱ διάφο-
 ραι ὀνομασίαι τῆς Ζακ. ὡς Ψωφίς, οἱ
 Κοσιόπη, Ἰρία, Ἰερουσαλὴμ, ὡς
 ἀναφέρεται ἐν τῇ ρηθείᾳ ἱστορίας,
 δυνατὸν νὰ ἦσαν τόσα πολίχνια ἢ
 κωμοπόλεις, κείμενα εἰς διάφορα
 τῆς νήσου σημεῖα κατὰ τοὺς ἀρχ.
 χρόνους. Ἡ ὁρεὶνὴ κώμη Ἐξωχώ-
 ρα, αἱ τοποθεσίαι Παλροχώρα ἐν
 Μουζάκη, Παλροχώρα καὶ Παλρο-
 καστρο ἐν Ρωμύρη, ἔθθα ἀπέμειναν
 ἔχγη τινὰ οἰκοδομῶν, Παλροχώρα
 ἐν Τραγιά, Παλροχώρα ἐν Περ-
 καρίῳ, τὰ ἐρείπια οἰκοδομῶν ἐν δά-
 σει τινὶ τῶν Ὀρθονίων δὲν ἄρουν
 ἔτι εἰς τὴν σκεψὶν, ὅτι ἦσαν τό-
 σαι πόλεις, ὧν ἡδὴ μόνον τ' ὄνομα
 ἀπέμεινε; Δὲν ἡδύνατο ἡ κώμη Γύ-
 ρι νὰ εἴνε ἡ πόλις Ὑρία, ἥς μό-
 νον μικρὰ κώμη καὶ τὸ παρεφθα-
 μένον ὄνομα Γύρι ἀπέμειναν; Ἡ
 Ἐξωχώρα δὲν ἡδύνατο ἐπίσης νὰ
 εἴνε, ἡ Ὑρία ὑπ' ὀψιλωμαθνομένου,
 ὅτι ἐκ τῆς παλαιᾶς σημειώσεως; εἰ-
 λημμένης ἐκ τῆς Βαλαρεσείου κα-
 ταγραφῆς τοῦ 1516 ὑπ' ἐμοῦ ση-
 μειωθείσης ἐν σελ. 27 (ὅπισθεν)
 προκύπτει ὅτι ἡνωμένοι οἱ κάτοι-
 κοι τῶν Ἐξωχώρας καὶ Γύρι ἀπε-
 τέλουν 17 οἰκογενεας; Ἡ ὅτι κατ'
 ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐθεωρετο Ἐ-
 ζωχώρα καὶ Γύρι ἐν διαμερισμῷ καὶ
 μίαιμῳ περιέφερεται ὅτι ἐπίσης ὅτι
 τῆς κώμης Γύρι, οὗτος τῆς ἀρχαι-
 κῆς Ὑρίας, κατὰ τινὰ συνδυασμὸν
 οἱ κάτοικοι κατέλειπον ὀλοσχερῶς
 τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐγκαταστάθησαν
 ἐν Ἐξωχώρῃ καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ ρη-
 θέισῃ καταγραφῇ ἀναμύξῃ γενομένη
 φάνεται ἡ ὁλότης τῶν ἐν τῇ
 Ἐξωχώρῃ καὶ Γύρι κατοικούντων
 οἰκογενειῶν. Ἀληθές ὅτι ἡ παλαιά
 Ἐξωχώρα 3 μίλιας περίπου, ὅτι με-
 τὰ τῶν δύο τούτων κωμῶν πε-
 ρεβάλλεται ἡ τῆς Λούρας, ἀλλὰ
 τίς δύναται νὰ γνωρίσῃ ποῖα περι-
 στάσεις συνέτρεξαν κατὰ τοὺς ἀρχ.
 χρόνους, ὥστε οἱ κάτ. τῆς Γύρι
 (Ὑρίας) καὶ τῆς σημερινῆς Γύ-
 ρι ἦτο ἐν μόνον ἐξάρτημα καὶ
 τανάπλων; Πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις αὐ-
 ται στηρίζονται ἐπὶ μόνῃς τῆς ὀνο-
 μασίας Γύρι. Ἔως παρεφθαμένης ἐκ
 τῆς Ὑρίας, δύνανται ἐπιστήσασθαι
 τὴν προσοχὴν τοῦ βουλομένου νὰ γρά-
 ψῃ περὶ τῆς ἀρχαιολογίας Ζακύνθου.»
 — Γύρισε δὲς μου μία ματιά
 (καὶ τὸ Θεὸ φρόσου
 καὶ ἰδὲς πῶς μ' ἐκατάντησε ἡ
 ἀγάπη ἡ ἰδική σου.
 — Δημ. διστιχον.
 — Γύριομα (τό) = Στροφή, ἐ-
 πάνδοτος, ἐπιστροφή. || γ. (φορέματος)
 = Ἀναστροφή, εἰς τὸν ἀντίον στρα-
 φή.
 — Γυρισμένος = Ἐπανελθὼν ||

ΠΑΝΟΡΑΜΙΟΝ
 ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

- (φάρμακ) = Έξανάστροφορ.
 — Γυιοτός = Ένακνοειδής, έ-
 ξανάστροφος.
 — Γυμένος = ή (γυρτός) = Κυρ-
 τός, επεκμπής, καμπύος, τοξοει-
 δής, ζριπνοειδής, συνεκμπέμος.
 — Γυρολόγος = Έμπορος περι-
 φερόμενος άνα τας πόλεις και κό-
 μης και πωλών προγμμάτεας.
 — Γύρος (ό) = Κυκλος, περιφέ-
 ρεια, στεφάνη, γύρος || (ό γ. τση πό-
 δας, (τροχού) = Άψις, άντυξ, έτυς,
 σώντρον (τν) κοσίνου) = Τηλίς.
 — Γύρω = Πέριξ, κύκλω ||
 Τύρω-γύρω τ' άλωνάκι (φρ.) =
 Προς τούς περιεργούμενους και ζη-
 τούντας πρόγνά τι άπολσθέν.
 — Τύπικα (τά) = Τοπόθ. έξω-
 θεν τής πόλεως, παγσίον του Άγ.
 Ιωάννου του Ιουζέλη.
 — Τύπιος = Βοεμός ή Άθιγγα-
 νος (θηλ.) γύφτισσα.
 — Τυτοκάντονο (τό) (1629) =
 Τοπ. έν τή συνοικία Ευαγγελιστρι-
 ας, έθθα ήσαν οικίαι του Πλανίτε-
 ρου, Μούμουρα, Σαυδρίνη και όπου
 νυν ό ν. τής Άγ. Παρκευής.
 — Τυτοκόγυθο ή Κατακού
 Διός = Είδος σταφυλής.
 — Τυτοπούλα = Είδος σταφυ-
 λής.
 — Τύφτου = Οίκ. έν Ζαχ.
 — Τύφτοι (Όρ. Βομηνέρι).
 — Τυλόλιθο = Τοπ. έν τή

περ. προαπτείου Καλαμάκι εις πα-
 ραλίαν Άχγανή, όνομαστή έν τή ιστο-
 ριότη; Ζαχ. καθότι, τώ 1821, μηθέντος
 εις την έκει παραλίαν Άλγερινού
 πολέμου του παλίου, καταδιωχόμενου
 υπό παλίων έλληνηκών, οι κάτοικοι
 των πέριξ χωρίων έβδλον κατά
 των έν αύτῳ Τούρκων και συνεπλά-
 κησαν μετά του σταλέντος άγγλι-
 κού στρατ. άποσπάματος φονεύ-
 σαντες ένα έγγλον στρατιώτην και
 πληρώσαντες τον μηχανισμόν Ρέιτ.
 (Όρ. και Χ. Τόμ. Α. Ιστορίας Ίο-
 νίου Κράτους σ-419).
 — Τωδία (ή) = Ενωδία, όση ή
 συχάριστος, προσεργόμενη έξ
 ή μύρων.
 — Τωνιά (ή) = Εστία. || Τωνία
 (Text. έργ.) = Ινώμων, κανών, στύβλη.
 — Τόπια (ή) (ιγθ.) = Βόαξ,
 βόξ.

Α.

Τό δ.
 1) Έναλλάσσεται α.) προς τό
 γ. ως ηζά, άντι διχ. — β.) προς
 τό ζ. ως ζακαδι, άντι δοξαξ.
 Ούτω και παρ' άρχαίους ζυγός, Ζεύς,
 άντι θυγός, Δεύς. — γ.) προς τό
 θ, ως συνείθησι, άντι συνείθης. —
 δ.) προς τό ν. ως δνω, άντι δι-
 δω και έ.) προς τό τ και μάλιστα,
 — Ισπύλιθο = Τοπ. έν τή

- πονται ως τό ιταλ. d, ως μάιντα-
 λος, μαγνύλι, σπεντόνα (πρρ. ma-
 dalos, madigli, sfedona), άντι μάν-
 δαλος, μαγνύλιον, σπενδόνη.
 2) Αποβάλλεται ως βολύμι άν-
 τι μόλυβδος. Ούτω και παρ' άρ-
 χαίους μόλυβος, πάγις, άντι μόλυ-
 βος πάγιος.
 3) Προσλαμβάνεται, ως έπιτα-
 κτιών δείξως εις τινα μόριζ, ως
 άποδεκεί, έδεκεί, άντι έκεθεν, έκεί,
 γδουμένος, γύμνος, αινότε πρην-θήσεται
 χάρην ευφωίας. ως ηζά δαύτο, άν-
 τι δι' αύτό, μεδούτονε, άντι με αύ-
 τόν.
 — Δά (μόρ) = Δή.
 — Δαδδά ντι Ρούντικα* (Da
 Val di Rustica) = Οίκ. έν Ζαχ.
 έξ Κορινθής τή ΙΗ. έκατ.
 — Δαδαλιάδου ή Νταδαλιάδου
 = Οίκ. έν Ζαχ. κατά την ΙΗ. έ-
 κατ.
 — Δαδαγία* = Οίκ. έν Ζαχ. κατά
 την ΙΕΤ. έκατ.
 — Δα βενέτσια* (Da Venezia)
 = Οίκ. εύγ. έν Ζαχ. έξ των έγγε-
 γρημένων έν τή Χριστοβόδω Ζαχ.
 έκαμποδα τώ 1598.
 — Δαβίλα* (Da Villa) = Οίκ. έξ
 Ίταλίας έν Ζαχ. κατά την ΙΗ. έ-
 κατ.
 — Δαδόνο* (Da Bono) Θωμ.
 — Οίκ. έν Ζαχ. έξ Μερίτης (1831).
 — Δάγγεάο* (D' Angelo) Ίω.

ίννου = Οίκ. έν Ζαχ. έξ Μερίτης
 τής Ίταλίας (1830)
 — Δαγκανίδουκο = Δαγκουφό-
 δαγκανίδουκο (έντ χωρών) = (Δα-
 βο) δήκτης, δακτύλος.
 — Δαγκανιά (ή) και Δαγκουα-
 τία = Δήγμα, δήξις.
 — Δαγκανάω και Δαγκάω =
 Δάκνω. || — Δ. τό δεινό μου γιά
 να μη γελάσω = Δάκνω μου γιά
 τον. || — Εύαγκωσ = τό χαλό του
 (σημειον συγκής) — Χέλος κόδοι δα-
 των. (Όμ. και χέλιεσι διδούς υδόν-
 τας (Εύρ.) || — Έο γκώσανε τό
 γέρι (τό δάκτυλο) τους (σημει-
 ον άπειλής, άγανακτήσεως) = Όδξ
 τώων = Κέντω.
 — Διγκωπα (τό) (Όρ. Δαγκα-
 νιά).
 — Δαίφνας, (δ) Δαίμων, πο-
 ηρός, σκάνδαλον.
 — Δαιμονίζουγα = Δαιμονίζο-
 μαι, σφίζομαι.
 — Δαιμόνιο (τό) = Δαιμόνιον,
 δαίμων πολάνας, έλσκηθένετα και
 άντι του Εύφνης. Λέγεται προσέτι
 και Δ. τοι Μαγδαληνής. Έντι
 σκανδαλοποιών.
 — Δαιμονομένος = Δαιμονίων,
 δαιμονόμητος, δαιμονοφορητός, έν-
 θους, ένθουσιώ, κορυδαίνων.
 — Δακόδο ή Ντακόδο (έκ
 του ιταλ d. accordo) = Έκ συμ-

— Τύποις Κοντόγιωργα ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς πόνημα τοῦδ' ὡς ἀξίου πάσης ὑποστηρίξεως γνωστοῦ λογιῶν κερκυραίου κ. Νικολάου Σ. Ζερβού, φιλολόγου ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμβολὴ εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Κερκύρας, ἥτοι ὁ φιλολογικὸς βίος τοῦ κλεινοῦ Κερκυραίου ἱστοριογράφου Ἀνδρέου τοῦ Μουστοξύδου μετὰ πολλῶν σημειώσεων λιθιθιστῶν ἐκ χειρογράφων τοῦ πολλοῦ ἐν μεσαιονοδίῳ Ἰωάννου Α. Ρωμανοῦ». Τὸ πόνημα τοῦτο γεγραμμένον ἐν γλαφυρῇ γλώσσῃ καὶ ἱστορικῇ ἀκριβεῖα ἀφιερῶν ὁ μουσοχαρὴς φίλος τῷ ἀξίῳ Κ. Ὁ. Ἀντωνίῳ Δ. Μακρῇ, Δημάρχῳ Ζακύνθῳ.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ

— Ὡς εἶχομεν ὑποσχεθῆ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ μας, κατωτέρω δημοσιεύομεν τὰς προσφωνήσεις τῶν ἀξίῳ συμπολιτῶν, μας κ. κ. Δ. Θ. Σωμερίτου δικηγόρου καὶ Ι. Θωμοπούλου ἱατροῦ εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ ἀειμνήστου **ΙΟΥΛΙΟΥ ΓΑΛΒΑΝΗ**.

Προσφωνήσις Δ. Σωμερίτου, ἐντολῇ τοῦ Δήμου Ζακύνθῳ.

«Κατατίθηναι τὸν στέφανον τοῦτον, ἐντολῇ τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος σου, ὡς θεομνήν ἐκδήλωσιν τῆς εὐλαβοῦς ἐκτιμήσεως καὶ ὀλοφύχου εὐγνωμοσύνης, ἣν σύμπας αὐτῆς ὁ λαὸς διέτρεφε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου σου, καὶ τῆς ἐκθυτάτης θλίψεως, ἣν ᾔσθάνθη ἀφ' ἧς, ὡς θεομνήνης κερκυνὸς ἐν πλήρει αἰθρίᾳ, κατέπληξεν αὐτὸν ἡ ἀπαίσιος εἰδήσις τῆς ἀπωλείας σου. Καὶ εὐλόγως, διότι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ζακύνθου, εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν σου ἀξίαν, περιφανῇ συμπολίτᾳ, ἀπέδοτο τὴν ἰδιότητα οὐχὶ ἀπλῶς τοῦ ἱατροῦ, ἀλλὰ τοῦ σωτῆρος· εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ γοητευτικῶς εὐγενῇ μορφήν σου, διέβλεπε τὸ διηνεκὲς ἔαρ, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν αἶθριον τῆς γενεθλίου αὐτοῦ ὀρίζοντα· εἰς τὰς πράξεις σου τέλος καὶ ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐπιστήμονος, ἐν αἷς προσείχεν ἡ μόνη ἀληθὴ συνεπάγουσα δόξιν ἀγαθοεργίαν, ἀνεύρισκον ἀσφαλῶς τὸ βάλσκιον τῆς βαρυκαλοῦσης ψυχῆς του, καὶ ἀνέπνεε τὸ ἡδύσμιον ἄρωμα, τῶν ἀειθλῶν λειμῶνων καὶ εὐδωμῶν ἀνθέων τῆς πατρίδος του.

Ὡς τοιοῦτον, ἡ πατρίς ἡ ἀξιοθεῖται νὰ σοὶ χορηγήσῃ τὴν ἀνατολήν τοῦ βίου σου, μετὰ λυγμῶν κρηδίας καὶ ἀνυποκρίτου θλίψεως, δι' ἐμοῦ σήμερον κατὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ, τὸν ὕστατον δίδωσι μητρικὸν ἀσπασμόν.

— Προσφωνήσις Ι. Θωμοπούλου καταθέσαντος στέφανον ἐκ τεχνητῶν ἰουλίῳ μετὰ λευκῶν ἀνθέων ἐν τῷ μέσῳ τῆς κορυφῆς καὶ λευκῶν μεταξωτῶν ταινιῶν, φερουσῶν τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ ἐν Ζακύνθῳ ἱατροὶ τῷ περιφανῇ αὐτῶν συναδέλφῳ Ἰουλίῳ Γαλβάνῃ».

«Ἐξ ὀνόματος καὶ κατ' ἐντολήν τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἱατροῦ σώματος, οὐτινος σέμνωμα ἐτύγχανες σοί, Ἰουλίε Γαλβανῇ, τῷ διαπρεπεῖ ἐπιστήμονι, τῷ κατ' ἐξοχὴν φιλανθρωπῷ καὶ ἀφιλοκέρδει ἱατρῷ τῷ εὐλοκυνεστάτῳ καὶ προσηνεστάτῳ συναδέλφῳ τὸν στέφανον τοῦτον κατατίθηναι».

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Χθὲς ἐσπέρας περὶ τὴν 7ην ἐγένοντο παρὰ τῶν ἐνταῦθα ἡλεκτρικῶν σταθμῶν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἡλεκτροφωτισμοῦ τῆς πόλεως. Λυπούμεθα, διότι μὴ παρευρεθέντες, ἀδυνατοῦμεν νὰ δώσωμεν περισσοτέρας περὶ τῶν ἐγκαίνιων τούτων πληροφορίας.

— Χθὲς ἐσπέρας κατὰ τὴν ὥραν 8,5' δυνατὸς σεισμὸς παλματίας, εὐτυχῶς ἀνευ τινὸς ἀπευκταίου, συνεκλόνησε τὸ ἔδαφος τῆς νήσου μας.

— Τὴν νύκτα τοῦ προχθὲς Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν πυρκαϊὰ ἐκρχεῖσα ἀπετέφρωσε τὴν ἐν ἀσφαλεῖς ξυλαποθήκην τοῦ κ. Ι. Φέξη.

— Σήμερον κατατάσσονται οἱ κληρωτοὶ τῆς ἐνεστῶσης ἀπογραφῆς τοῦ νομοῦ μας ἀνερχόμενοι εἰς 351.

— Ὑπογράφεται κατ' αὐτὰς μετὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἐν Λονδίῳ ἀγγλικῆς ἐταιρίας Οὐίλσον ἡ σύμβασις περὶ παραχωρήσεως τῶν ἐνταῦθα πετρελαιοφόρων πηγῶν. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς κύρωσιν τῆς συμβάσεως ταύτης, θ' ἀποσταλῶσι μηχανικοὶ δι' ἐπιτοπίους μελέτας.

— Εἰς τὸν ρέκτην καὶ ἀγαπητὸν συμπολίτην μας κ. Ἀνδρέαν Δ. Πιράσχην παρεχώρηθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Δήμου καὶ ὑπὸ ἀξιοχρεῶν ἐγγυητῇ, τὸ ἄρι ἀνακαίνισθὲν δημοτ. θέατρον δι' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον 1901—1902. Ἡ ἐναρξὶς γενήσεται ἐντὸς τοῦ β' δεκαημέρου τοῦ Νοβρίου, θὰ δοθῶσι δὲ τρία εἰδῆ παραστάσεων μελοδραμάτων καὶ μελοδραματικῶν, ἐν οἷς τὰ *Tosca, Bohème, Gioconda, Manon, Cavalleria rusticana, Pagliacci, Faust, Carmen, Fra Diavolo, Barbiere di Siviglia*.— *Babbeo l'intrigante, Crispino e la Comare, Campana di Corneville* κτλ. κτλ.

— Μετὰ τριακονταετῇ περίπου λίαν εὐδόκιμον, εὐσυνείδητον καὶ καρποφόρον διδασκαλίαν, ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας ὁ εὐπαίδευτος δημοδιδάσκαλος τῆς α' δημοτ. Σχολῆς ἀρρένων κ. Ἰωάννης Λεονταρίτης, ἐκφραστῆς ἅμα αὐτῷ τῆς Βασιλικῆς εὐχρεστικῆς.

— Ἀπόλυτος παρίσταται ἡ ἀνάγκη τοῦ καθαρισμοῦ ὅλων τῶν παραποταμιῶν μερῶν, Νεοχωρίου, Ἀγ. Χαραλάμπους, Ἀγ. Γερασίμου, Ἀγ. Ἀθανασίου, ἐργοστασίου Κοργιανίτη καὶ Ἀγ. Αἰκατερίνης, τὰ ὅποια κυριολεκτικῶς μετεβλήθησαν εἰς τόσας μολυσματικὰς καὶ νοσογόνους ἐστίας, λίαν ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς περὶ οἰκοῦντας, δικαίως ἄλλως τε καὶ διὰ τοῦτο παραπονιζομένους. Πρέπει νὰ ληφθῇ σύντομος μέριμνα καὶ πρόνοια περὶ τοῦ καθαρισμοῦ τούτου, διότι, ἐκτός τοῦ κινδύνου τῆς ἐπισκέψεως τῆς πανώλους, ἐκρχεῖσης, ὡς γνωστὸν, ἐν Κων/πόλει καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς ὁποίας διάφορα ὑποδεικνύουσι μέτρα αἱ συνάδελφοι καὶ ἰδίως ἡ «Ἐλπίς» ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν ἀνωτέρω μερῶν σιγνότερα προσβάλλοντι ὑπὸ τυρετῶν καὶ ἄλλων νοσημάτων, ὧν τὴν ἀφορμὴν δύναται τις νὰ ζητήσῃ εἰς τὰς ἀνωτέρω μολυσματικὰς ἐστίας. Ἡ δημοσιογραφία ἐκτελεῖ τὸ καθήκον της, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλουμεν ὅτι καὶ αἱ Σεκαστὰ Ἀρχὴ θὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἴδιον καθήκον ἐν τῇ πατριωτικῇ αὐτῶν μερίνῃ.

— Παρὰ τῇ ἐνταῦθα Κεντρικῇ τῆς Ἰονικῆς Τροπέζης, διαφύθη ταχυτικῶς ὑπὸ ληψῆς ὁ ἐκ τῶν ἀρί-

στων καὶ λαμπρῶς μεμορφωμένων νέων συμπολιτῶν μας κ. Χρῆστος Σ. Μπαχώμης.

— Ὁ Ἀνδριὰς τοῦ ποιητοῦ Δ. Σολωμοῦ ἀπεφασίσθη ἵνα ἐγερθῇ πρὸς τὴν Δυτικὴν πλευρὰν τῆς πλατείας Γεωργίου Α. μεταξὺ καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀποθηκῶν Ζέζα καὶ Εὐαγγελιστοῦ.

— Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος εὐχρεστήθη ν' ἀπονεύμῃ τὸ παράσημον Ὁσμανιᾶ εἰς τὸν διακεκριμένον καὶ ἐντιμον συμπολίτην μας κ. Κωνστ. Δ. Βούλτσον, ἀντισυντῆχην τοῦ Πυροβολικοῦ καὶ Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

— Λαμπρότατον καὶ πληρέστατον ἐπιδοκιμάζομεν τὸ μέτρον, ὑπὲρ οὗ συνηγορεῖ ἡ ἀξιότ. συνάδελφος «Ἐλπίς» περὶ κατοργήσεως τῆς πενθήμερου κωδωνοκραυσίας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι αἱ ἀρμόδιοι Ἀρχαὶ δὲν θὰ βραδύνωσιν ὅπως κατοργήσωσι, διὰ σχετικῆς δικτάξεως, τὸ τόσῳ ταραξίνευρον τοῦτο ἔθιμον.

— Τὸ Σάββατον διήλθεν ἐντεῦθεν ἐξ Ἀθηνῶν ἐρχόμενος ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνός, ὃν ἀποβιβάσαντα καὶ ἀδυνατοῦντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας Διονυσίου νὰ παρευρεθῇ, ἄτε διαμεινόντος ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὑπεδέχθη ὁ Ἐφημέριος τῆς Μητροπόλεως αἰδ. κ. Ὁμηρος Περάτης καὶ συνάδευσε μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου, ἔνθα ἡ Α. Σ. ἡσπάζθη τὸ ἱερὸν Λεῖψανον καὶ εἰτα ἐπιβιβάσθεις ἀνεχώρησεν εἰς Κεφαλληνίαν ἐν μέσῳ γενικῆς κωδωνοκραυσίας.

— Ἀφίκετο ἐνταῦθα, ὅπως διέλθῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐπ' ἀδείᾳ παρὰ τῇ σεβαστῇ αὐτοῦ οἰκογενείᾳ, ὁ πολυφίλητος καὶ ἀξιότ. συμπολίτης μας κ. Ἰωάννης Ἀργ. Λομβάρδος, Γενικὸς Γραμματεὺς τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου.

— Ἐπίσης ἀφίκετο ἐκ Πικτῶν, ἔνθα μετέβη ὡς πληρεξούσιος, μετέσχε τῆς σταφιδικῆς συνελεύσεως καὶ ἐξελέγη πρῶτος ἀναπληρωματικὸς σύμβουλος, ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸς ἱατρός κ. Ἀγγελος Δ. Μωρέττης. Ἡ ἐν γένει δρασίς του πρὸς ὑποστήριξιν τῶν συμφερόντων τοῦ σταφιδικοῦ καὶ γεωργικοῦ ἰδίου κόσμου, κατὰ τὴν ἐκείτε δικιμονίην του, ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως ἀρίστη καὶ ἀνταξίᾳ τῆς ἀγάπης, ὑπὸ τῆς ὁποίας οὗτος περιβάλλεται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν μας.

— Διακεκριμένος Ἀσκήληπιᾶδης, ὁ πασίγνωστος, ὡς ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ καὶ ΩΤΟΛΟΓΟΣ, τῆς πρωτεύουσας ἱατρός κ. Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος, ἀφικνεῖται σήμερον ἐξ Ἀθηνῶν ἐνταῦθα, ἀποτελὼν μέλος τοῦ Στρατολογικοῦ Συμβουλίου. Τοῦτο φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν συμπολιτῶν μας ὅπως οἱ τυχόν ὑποφέροντες ἐκ νοσημάτων τοῦ λάρυγγος, τῆς ρινὸς ἢ τῶν ὠτῶν ἐπωφεληθῶσι τῆς ἐπ' ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἐνταῦθα διαμονῆς του καὶ λάβωσι τὴν συμβουλὴν τοῦ ἐξόχου τούτου ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν κλάδον του εἶνε μοναδικὸς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν ἀνεγνωρισμένην.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας μὲν ὁ ἀξιότ. καὶ σεβαστὸς βουλευτὴς ἡμῶν κ. Διον. Π. Στεφάνου, ἡ σεβαστὴ Κυρία Δικατερίνη Σ. Παναγιωτοπούλου μετὰ τῆς εὐγενεστάτης θυγατρὸς τῆς δ. Στέλλας, ὁ ἀξιότ. κ. Διον. Α. Κοκκινῆς ἱατρός, ὁ εὐγ. νέος κ. Ἀναστ. Α. Μακρῆς, καὶ ὁ εὐέλπης νέος κ. Δημ. Π. Ἡλιακόπουλος, εἰς Βαρθολομῶδ δὲ ὁ ἀξιότ. συμπολίτης μας κ. Παναγ. Σιδεροκαστρίτης μετὰ τῆς εὐγ. Κυρίας του.

— Μετετέθη ἐντεῦθεν εἰς Βῶλον ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς Θέμιδος λειτουργῶν καὶ εὐπαιδευτος πρωτοδίκης κ. Ἰω. Τζουλάτης.

ΙΔΙΟΣΥΝΤΗΡΗΤΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Η ΑΘΗΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΜΩΡΕΤΤΗ

Ίδρυθὲν κατὰ τὸ ἔτος 1871.

Διδασκαλία ἀνάλογος πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς

Ἐπιστάτης διημερεύων ἐν τῷ καταστήματι.

Τιμαὶ ἄνευ συναγωνισμοῦ

Ἐπίβλεψις πατρικὴ

Οἰκία εὐάερος

κ.τ.λ.

Σεβαστὸν κοινὸν τῆς Ζακύνθου

Αἱ ἐγγράφαι τοῦ εὐδοκίμως τὸ 31 ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ διανύοντος ἔτος Ἐκπαιδευτηρίου τούτου, ἀρξάμεναι ἀπὸ τῆς 15 Αὐγούστου ἐνεργοῦνται καθ' ἑκάστην ἐν τῷ καταστήματι ἀπὸ πρωῒας μέχρι τῆς ἐσπέρας, μὴ ἐξαίρουμένων καὶ τῶν ἑορτῶν, ὅθεν οἱ βουλόμενοι καὶ οἱ ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι ἐν Αὐτῇ θὰ τύχῃσι τὰ φίλτατα αὐτῶν τέκνα προόδου, πατρικῆς ὄντως στοργῆς καὶ ἐπιτηρήσεως ἅς προσέλθωσιν ἐγκαίρως νὰ ἐγγράψωσιν αὐτά.

Μὴ κατόνκει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς δάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελομένους.

Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ διημερεύωσιν ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς διδασκαλίας νὰ μένωσι ἐπὶ 2 ἔτι ὥρας τὸ ἐσπέρας πρὸς μελέτην.

Εἰς τοὺς βουλομένους διδάσκεται ἡ Ἰταλικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ παρὰ Καθηγητοῦ, τὸν ὅποιον προσεχῶς θέλομεν προσλάβει. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων διδασκάλων προσελάβωμεν ἐφέτος καὶ τὸν Ἀξιότ. Κ. Ὁν Δ. Κολοκοτζίαν.

Διὰ περισσοτέρης πληροφορίας ἢ Διεύθυνσις πρέχει παντὶ αἰτοῦντι τὸν κανονισμὸν, τὸν διέποντα τὰ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τούτου.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1901.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. Σ. ΚΑΤΟΚΕΦΑΛΟΥ

(Ὁδὸς Ἀγίου Διονυσίου, ἀριθ. 44.)